

אולם הקטן של בית המשפט החיפאי ( ) היה מלא עד אפס מקום. הקהל היה מורכב כמעט בחלקים שווים מבני משפחת הנאשם, אחיו ואחיותיו, ומצעירים סתם. מספר הצעירות היה ניכר, כלל צעירה בהירת שער שלא הסירה אף לרגע קט את עיניה ה"כחולות והמעריצות מן הנאשם. בתא הנאשמים, בין שני שוטרים, ישב היים שמחון, שהפך לפתע אחד הנאשמים המפורסמים ביותר בישראל. במדי החאקי הנקיים והמגוהצים, נראה הצעיר (25), מגודל השפם השחור, בעל העיניים החומות והפנים השקטות, בדיוק כפי שתיארו אותו מכריו: האיש שהבנות השתגעו אחריו — ושנאו אותו.

סוללת התותחים

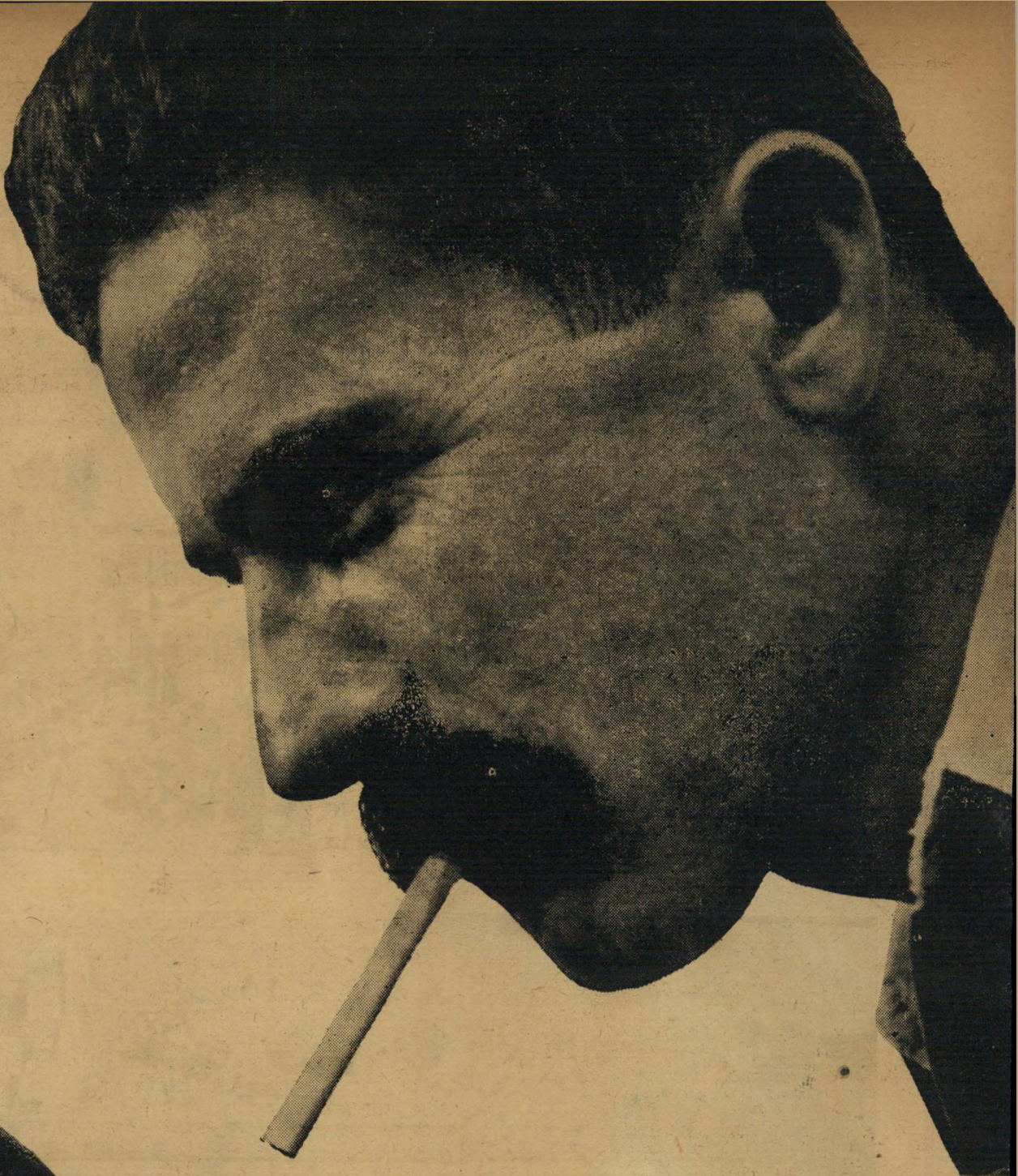
בספטל הראשון ישבה הסגולה השחורה של תותחי החוק. שלט עליה התותח הגדול — אשר לויצקי, שהפך אולי סניגור מס' 1 של המדינה, עגול-פנים, בעל חיוך רך ומטעה. עורכי-הדין עסקו בשלל של עובדות משפטיות, שיכלו לעניין כל משפטן או חוקר-שפעי. כמו בכל רומן בלשי הגון, רבו גם כאן החשודים וההוכחות הכמעט-משכנעות: האם גזו הנאשם את צפורניו למחרת יום הפשע, ואם כן — האם עשה זאת בכדי להוריד סימני בשר ודם, או כדי לנקות את ידיו שטיפלו במכונת מקולקלת?

מה עשה חברה, "כוש"י, שאתו באה מד-גניה במכוניתו של הלל דן, מסולל בונה, שהוא שמש כנהגו, שעה שמאבה הקודם, שמחון שכב עמה, כביכול, מחוץ לבית הקפה בו ישב הוא?

האם אפשר היה לראות את הזוג שוכב מבעד לחלון המטבח של בית הקפה, ואם כן — האם ראה אותו "כוש"י?

האם חנק אותה שמחון, כיון שהלכה עם "כוש"י, כפי שטען הקסגור, או שחנק אותה "כוש"י, כיון שבגדה בו עם שמחון, כפי שניסה לרמוז הסגור?

היה זה סבך של חידות משפטיות והגיוניות, אשר עליו יצטרכו שלושה שופטים להתגבר, בגשתם לפסוק את הדין על הנאשם. אולם לא זה היה היסוד האנושי של משפט זה, שעניין את הקהל יותר מכל משפט אחר בשנה האחרונה. היסוד האמיתי היה סיפור האהבה של שני צעירים ישראלים, סיפור שהתעלה משטח גורל הפרט, הגיע לרמה של בעיה חברתית מסוימת, אשר רבים ניסו להתעלם מקיומה.

חיים
שמחון
אשם

